

Betnavski *reductio ad absurdum*

In nekaj besed
o kleriškem
očetovstvu

Maja Novak:

Vatikan nima denarja, da bi rešil mariborsko nadškofijo, natančneje, četo malih delničarjev, ki jih je opeharila mariborska nadškofija.

Čista resnica.

Denarja je manjkalo že pokojnemu papežu Janezu Pavlu II. Pa kako ga je potreboval! Če kaže namreč verjeti Giacomu Galeazziju in Ferruccio Pinottiju, avtorjema knjige *Skrivnostni Wojtyła*, se je Karol sila dobro razumel s poljskimi komunističnimi oblastmi – dokler je bil še krakovski nadškof. Včasih je malce zatrmoglavil, na primer takrat, ko je bilo treba postaviti cerkev v Nowi Hutu, sicer pa so nadškof in partiji kramljali sproščeno kot prijatelj s prijateljem, in včasih je Wojtyła dal ustaviti svoj avto, da je policijske agente, ki so mu sledili, sredi ceste pogostil s čajem iz termovke in kolobarčkom jetrne klobase ali dvema. Naš človek.

Sleherne prijaznosti je bilo konec, ko se je Karol preselil v Vatikan. Je bil pač pokrita rihla ali kot se v omikani družbi reče – moder diplomat. Začel je financirati upor sindikata Solidarnost proti vladi generala Jaruzelskega, a za to je, kot že rečeno, potreboval denar, ki ga ni imel. Zato si ga je izposodil pri sicilijanski mafiji. Natančneje, izposodila si ga je Ambrozijanska banka Roberta Calvija in ga nato izročila Zavodu za nabožna dela pod vodstvom ameriškega nadškofa litovskega rodu Paula Marcinkusa, dobrega Karolovega prijatelja. Ko bi bil Calvi moral vrniti dolg mafiji, ga kajpada ni, ker Vatikan spet enkrat ni imel denarja, zato je bankir zabingljal z mosta Blackfriars v Londonu.

To so splošno znana dejstva, ki jih navsezadnje pozna vsak, ki je kdaj gledal tretji del *Botra*. Mali delničarji, ki so vlagali svoje prihranke v holdinge mariborske nadškofije, ga očitno niso ali pa so menili, da je rimskokatoliško cerkev škandal, ki je sledil odkritju bankirjevega trupla, izučil.

Ja, seveda. Tako ti je to, če posluješ z ljudmi, ki še vedno niso vzeli niti lekcije o darvinizmu. Ali o kontracepciji ali o kondomih kot načinu zaščite pred aidsom.

Vatikan torej nima denarja in mariborska nadškofija bo prisiljena začeti prodajo svojega premoženja. Zlate monštrance tu, dveh kelihov tam, baročnega kipa svete Klo-

tilde iz vasi Spodnja Kultura pri Gornji Preistolnici pa kakšne farne cerkvice in kakšnega dvorca. Zdaj pa resno vprašanje – in nič ne bom huda, če bo v pismih bralcev nanj kdo res odgovoril: ali je mogoče, da bi nadškofija v primežu plačilne nezmožnosti prodala tudi двореc Betnava?

Že res, da ni v najboljšem stanju, saj se ga nadškofiji, slamnatim lastnikom podjetja Betnava in podjetju Vegrad niti obnoviti ni posrečilo, vseeno pa zainteresiranih kupcev gotovo ne bi manjkalo. Ker naši domodni tajkuni trenutno bolj tanko piskajo, si ni težko predstavljati, kako двореc kupi kak tuj hotelir ali igralničar ali kak naftni šejk. Če bi se to res zgodilo, bi se v najlepši luči pokazalo, kako smiselna je bila njegova prenačljena denacionalizacija z žegnom ministrstva za kulturo. (Se še spomnite, da smo nekdanj imeli ministrstvo za kulturo?)

V redu, to je argument po zgledu t. i. *reductio ad absurdum*, vseeno pa – če ga preslikamo na kak drug, manj pomemben denacionaliziran cerkveni objekt – vsaj po mojem dokazuje, da ga RKC lomi, naše vlade, nekdanje in zdajšnja, pa ga, kadar je cerkev po sredi, niso lomile in ga ne lomijo nič manj.

Pa še nekaj: po nepreverjenih govoricah – ker je po sredi Vatikan, so kajpak tudi nepreverljive – naj bi bila rimska kurija nadškofoma Krambergerju in Uranu že pred časom odvzela škofovske insignije in časti. Če – če, če, če! – je to res, naj bi bili Krambergerja krenili po prstih zaradi finančnih mahinacij, Urana pa zaradi očetovstva dveh otrok. Nekdanji ljubljanski nadškof je svoje očetovstvo kajpak pri priči zanikal – mar je kdo zares pričakoval, da ga bo priznal? Toda

... kako je mogoče enačiti in enako strogo kaznovati dejstvo, da si s svojim kriminalnim početjem brezbrizno ter brez kesanja prikrajšal za življenjske prihranke celo četico majhnih, ne posebej premožnih in ne posebej pametnih ljudi, in dejstvo, da je moški pač legel z žensko, kot nam navsezadnje priporočata tudi Aleš Primc in njegov dvorni dušeslovec Roman Vodeb. Ta dva »greha« nikakor nista primerljiva, natančneje, greh je le prvo od opisanih početij, in od Vatikana je bilo (hočem reči, *bi bilo*) neizmerno, a žal značilno izkrivljeno, da je (hočem reči, *če bi*) obe dejanji vrgel v isti koš. A kaj hočemo. *Roma locuta, causa finita*.

O tem, kako bi na morebitni Uranov »greh«, če bi se bil res zgodil, gledali pre-

prosti verniki (tisti, ki naj bi jim RKC služila, namesto da jih odira), pa tale zgodbica.

Imela sem prijateljico iz Zagorja in župnik v njeni rodni vasi je imel tri otroke. Ne s kuharico, temveč z eno od vaških vdov, ki so jo vsi spoštovali in s katere otroki so ravnali, kot se z otroki ravna, čeprav ni bilo nobenega dvoma o njihovem poreklu. Pač nihče ni nič skrival. Ampak zagrebškemu nadškofu je šla zadeva v nos in odločil se je, da bo župnika kazensko premestil.

Vaščani so se zbrali sredi vasi. Zraven je bilo tudi nekaj vil, kos in podobnega orožja za kmečke punte. »Ne damo!« so zabrusili predstavniku nadškofije. »Ne damo našega župnika!« Je pač človek kot vsi drugi, so rekli, krvav je pod kožo ... ampak kadar je treba pridigati, kadar je treba kaj svetovati, razumeti

kako stisko in komu pomagati, ga ni enakega. In zato ga ne dajo!

Zagrebški nadškof se je uklonil. (To je bilo še v časih Pavla VI., ki se po karizmi nikakor ni mogel meriti z Wojtyło – a karizma očitno ni vse.) Zmagala je pamet. ×

**Tako ti je to, če
posluješ z ljudmi, ki še
vedno niso vzeli niti
lekcije o darvinizmu.
Ali o kontracepciji ali
o kondomih kot načinu
zaščite pred aidsom.**